

»Jeg tillod mig engang at sende Dem et Udkast til en Finansplan.«

»Javist! Jeg husker det!«

»Og siden et Forslag til en Toldreform.«

»Ja — ogsaa det! Men det vilde betyde mere, Direktør Zaun, dersom De og jeg i Forening kunde lære det danske Folk at sætte Tæring efter Næring og rette Pynten efter Mønten. I det hele taget: vi har vistnok overdrevet Tilliden til den Slags ydre Foranstaltninger. Vi maa se at blive enige om, at det er indenfra, vor hele Misere skal ophjælpes, og til en saadan Genrejsning af Nationens Kraft behøver vi ogsaa Kirkens Bistand . . . behøver vi maa-ske ganske særlig Kirkens Bistand. Aldeles bortset fra, hvordan vi personlig stiller os til det religiøse Problem, bliver vi jo dog nødt til at indrømme Religionens opdragende Betydning for den overvejende Del af Befolkningen. Og Sagen er jo dog saa alvorlig, ikke sandt, at enhver god dansk Borger — alt-saa ogsaa De, Direktør Zaun — maa kunne ofre nogle private Meninger og personlige Sympatier eller Antipatier for det heles Vel.«

Hr. Zaun vilde sige noget men opgav det som med en heroisk Beslutning. I det næste Øjeblik rejste han sig med et pludseligt Sæt. Det var, som om han slyngedes i Vejret af en Fjeder i Stolesædet.

»Jeg skal ikke gøre noget Forsøg paa at forklare